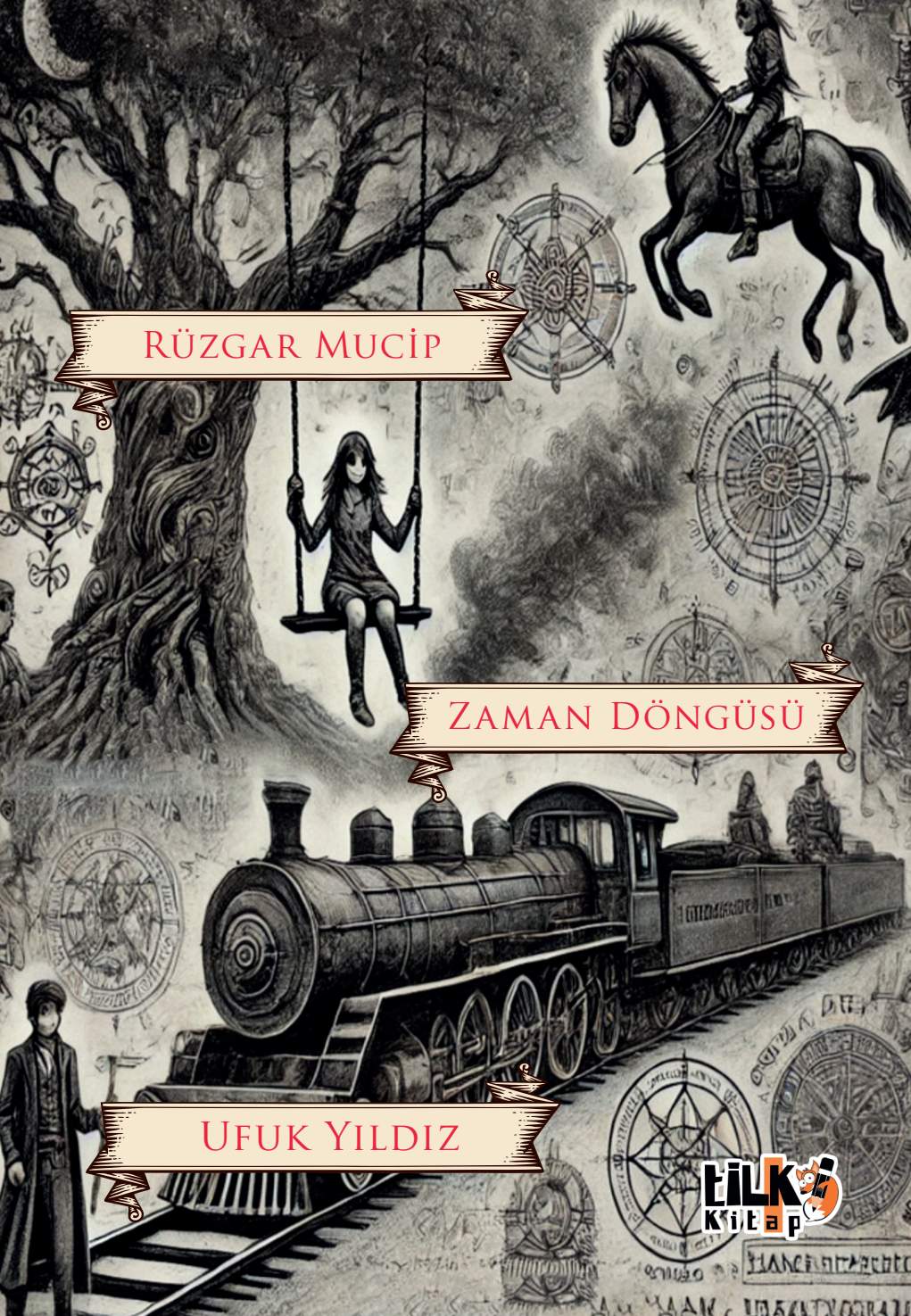

Rüzgar Mucip
Zaman Döngüsü
Ufuk Yıldız
tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Rüzgar Mucip - Zaman Döngüsü
Ufuk Yıldız

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Gizem Aslan
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025
ISBN: 978-625-6130-96-8
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

RÜZGAR MUCİP - ZAMAN DÖNGÜSÜ

Ufuk Yıldız

KARAKTERLER VE KİMLİKLERİ

1. Rüzgâr Mucip

- Hikâyenin ana karakteri.
- Sekiz yaşında bir çocuk.
- Babası (veya ustası) tarafından sert bir gerçeklikle büyütülüyor.
- Yalnız ve içsel bir yolculuk içinde.
- Hayatta kalmak ve kendi yerini bulmak için mücadele veriyor.

2. Ustası - Çoban

- Rüzgâr'ın akıl hocası veya babası gibi görünüyor.
- Sert, sevgisiz, disiplinli biri.
- Rüzgâr'ın zayıf olmaması gerektiğini savunuyor.
- Geçmişte büyük bir kayıp yaşamış olabilir.
- Bilge ve gizemli bir karakter.
- Rüzgâr'a rehberlik eden biri gibi duruyor.
- Hikâyenin mistik yönüyle bağlantılı olabilir.
- Geçmişi ve amaçları tam olarak bilinmiyor.

3. Duman

- Rüzgâr'ın yanında bulunan bir kedi.
- Olağanüstü olaylara karşı duyarlı.
- Tehlikeyi hissedebiliyor ve uyarılar veriyor.

- Hikâyede önemli bir ruhsal veya mistik bağ olabilir.

4. Gölge (Belirsiz Varlık)
- Trenin dışında beliren bir figür.
- İnsan olup olmadığı net değil.
- Rüzgâr'ı takip eden veya ona mesaj vermeye çalışan bir varlık.
- Hikâyenin korku ve gizem unsurlarından biri.

5. Yaşlı Adam
- Harabe köyde karşılaşılan bir karakter.
- Köyün geçmişini bilen ve mistik bir bilgelik taşıyor.
- Rüzgâr'a "geçmişle yüzleşmesi gerektiğini" söylüyor.
- Vareyya Diyarı hakkında bilgi sahibi olabilir.

6. Kara Leke (Bilinmeyen Figür)
- Trenin içinde veya köyde beliren, yüzü olmayan bir figür.
- Kendi dünyasıyla bağlantılı olabilir.
- Zihinsel veya ruhsal bir sınavı temsil ediyor.

7. Fısıltılar (Bilinmeyen Sesler)
- Sürekli Rüzgâr'ın zihnine giren, ona sorular soran veya yönlendiren varlıklar.
- Bir tür sınav veya uyarı mekanizması olabilirler.

8. Vareyya Diyarı'nın Bekçileri
- Kapıyı koruyan ve oraya geçişi kontrol eden varlıklar.
- Rüzgâr'dan bir bedel ödemesini istiyorlar.
- Zamanın ve hafızanın kontrolüyle ilgili olabilirler.

9. Alican

- Rüzgâr'ın yeni tanıştığı biri.
- Köyde yaşıyor ve ona rehberlik ediyor.
- Rüzgâr'ın köydeki yerine alışmasını sağlıyor.
- Ona geçmişiyle barışmayı ve geleceğe odaklanmayı öğütlüyor.

10. Muhtar – Alican'ın Babası

- Köyün lideri gibi görünüyor.
- Ciddi ve sorumluluk sahibi biri.
- Rüzgâr'ın köydeki varlığıyla ilgileniyor.
- Onu bir göreve yönlendirmeye çalışıyor olabilir.
- Yaşlı ve bilge bir adam.
- Derin düşüncelere dalmış, geçmişle ilgili bir şeyleri çözmeye çalışıyor.
- Rüzgâr, onu sessizce izleyerek anlamaya çalışıyor.

11. Hoca – Dolunay Hoca

- İsmi ilk kez burada geçiyor.
- İnsanoğluna yol gösteren biri olduğu söyleniyor.
- Rüzgâr'ın öğrenmesi gereken büyük bir sırrı temsil ediyor olabilir.
- Kimliği ve amacı şimdilik belirsiz.

12. Serçe

- Bir araba ama aynı zamanda özgürlüğü simgeliyor.
- Rüzgâr, Serçe gibi özgür olmak istiyor ama bunun nasıl olacağını henüz bilmiyor.

13. Afra – Alican'ın Annesi

14. Rüzgâr'ın annesi.

- Zorluklarla dolu bir geçmişe sahip.
- Rüzgâr'a sevgi göstermeye ve ona bir aile ortamı sunmaya çalışıyor.
- Gözlerinde acı ve hüzün var, ancak Rüzgâr'ı kucaklamaya hazır.
- Onun için her şeyin zamanla düzeleceğini düşünüyor.

15. Kızıl Saçlı Kız - Miray

- Rüzgâr'ın odasında uyuyan, onun yaşlarında bir kız çocuğu.
- Afra, onun da tıpkı Rüzgâr gibi geçmişte zor şeyler yaşadığını söylüyor.
- Şu an güvenli bir yerde ama geçmişi hakkında henüz bilgi yok.
- Rüzgâr, onun hayatının kendi hayatı kadar kötü olmamasını diliyor.
- Sabah tanışacaklar.

16. Cenk ve Cem (İkizler)

- Köyde eğitim gören yetenekli savaşçı ikizler.
- At binme, kılıç kullanma gibi becerilerde ustalar.
- Küçük yaşta ailelerini kaybettikleri için birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar.
- Eğitimin zorluklarına rağmen pes etmeyen, disiplinli karakterler.
- Rüzgâr onlara hayranlık duyuyor ama aynı zamanda onların yüklerini de hissediyor.

17. Teğmen Tamer

- Köydeki eğitim sisteminin başındaki kişi.
- Savaş ve hayatta kalma üzerine sert bir disiplin kurmuş biri.
- Rüzgâr'ın karşılaştığı ilk "otorite" figürlerinden biri.
- Onun, burada hayatta kalabilmesi için sıkı eğitimden geçmesi gerektiğini vurguluyor.

18. Poyraz

- Rüzgâr'ın abisi olduğu ima ediliyor.
- Onun kaybı, Rüzgâr'ı büyük bir yıkıma sürüklüyor.
- Geçmişin en önemli gizemlerinden biri olarak karşımıza çıkıyor.

19. Selim (Korkak Selim)

- Köyde olaylardan uzak duran biri.
- Ancak saldırı sırasında herkes gibi harekete geçmek zorunda kalıyor.

20. Alp – Selim'in Babası

- Selim'in babası.
- Köyde savaş eğitimi veren deneyimli bir savaşçı.
- Rüzgâr'la talim yapıyor, ona kılıç kullanma konusunda ciddi dersler veriyor.

21. Arya

- Yeni bir karakter.
- Rüzgâr'ın ilgisini çeken kişi.
- Gruba katılmak istiyor ama nasıl yaklaşacağını bilmiyor.
- Miray tarafından davet edilince yavaş yavaş ekibe dahil oluyor.
- Kendi geçmişinde büyük travmalar var.

- Verayya Diyarı'nı görebilenlerden biri olduğu ortaya çıkıyor.
- Rüzgâr ve Can'ın dostluğunu etkileyebilecek bir figür olabilir.

22. Dolunay Hoca
- Köyde bilgelik ve bilgiyle anılan bir hoca.
- Rüzgâr'a içsel sorular sorduran, onun gelişimine katkı sağlayan biri.
- "Bilmiyorum." diyebilme cesaretiyle tanınıyor, aceleyle cevap vermeyen bir bilge.
- Köydeki keşifçilerden biri.

23. Maral – Aryanın Abisi
- Dövüş yetenekleriyle tanınan bir karakter.
- Rüzgâr'la ciddi bir mücadeleye giriyor.
- Asil Kan'a mensup olduğu ve belirli kurallar çerçevesinde yaşadığı ortaya çıkıyor.
- Dövüş sahasında Rüzgâr tarafından alt ediliyor.
- Miray'la arasında belirsiz bir bağ var.

24. Pamir
- Maral'ın en yakın arkadaşlarından biri.
- Dövüş konusunda sert biri, intikam güdüsüyle hareket ediyor.
- Can ile bir müsabakaya giriyor.
- Dövüşü kazansa da Can'ın ruhsal gücü onu şaşırtıyor.

25. Bartu
- Pamir'in yanında yer alan diğer karakter.
- Dövüş yetenekleri güçlü ama hikâyede daha arka planda.

26. Teğmen Tamer
- Köydeki askeri eğitimlerden sorumlu.
- Dövüş müsabakalarını düzenleyen kişi.
- Rüzgâr ve Can'ın gelişimlerini yakından izliyor.

27. Ela Öğretmen
- Arya ve Can'ı eğitmekle görevlendirilen öğretmen.
- Dünyanın en saygıdeğer öğretmenlerinden biri olarak biliniyor.
- Çocukları savaşın ve kaosun içinde eğiterek onları bir şeylere hazırlıyor.

28. Demirci Ramo
- Köyün en iyi silah ustası.
- Rüzgâr, Miray ve Can için özel kılıçlar yapıyor.
- Kılıçlara RC harflerini işleyerek dostluklarını sembolize ediyor.

29. Vurna Kaptan
- Samar Köyü'nün lideri.
- Köyün savunmasını ve halkın güvenliğini sağlamaya çalışıyor.
- Çoban ile stratejik planlar yapıyor.

30. Poyraz Mucip
- Rüzgâr'ın öldüğünü sandığı abisi.
- Kutsal Saray'da yaşıyor ve büyük bir lider figürü hâline gelmiş.
- Rüzgâr'ı yıllardır aradığı ama onu bulamayınca Vareyya Diyarı'na karşı savaşan bir gruba katıldığını söylüyor.

- Rüzgâr'ın liderlik yeteneklerini fark ediyor ve onu savaşta yanına almak istiyor.

31. Mahir Acar
- Poyraz'la birlikte Kutsal Saray'ın savunmasını yönetiyor.
- Babalarıyla ilgili sırlar biliyor olabilir.
- Rolandi'yle birlikte savunma stratejileri oluşturuyor.

32. Efe Yılmaz ve Lavin Özaslan
- Kutsal Topraklar'ın savunucuları.
- Rüzgâr'ın ekibine ilk başta düşmanca yaklaşıyorlar ama sonra tanışınca güvenmeye başlıyorlar.
- Lavin'in bilekliği, onların Sumar büyücülerinden korunmak için bir tür tılsım taşıdığını gösteriyor.
- Efe'nin Poyraz hakkında bir şeyler biliyor olması, Rüzgâr için büyük bir şok oluyor.

33. Rolandi
- Eski bir asker, şu an Kutsal Saray'ın savunmasını yöneten bir komutan.
- Gemide herkesin görevlerini düzenliyor.
- Rüzgâr'a güven duyuyor ama yine de onun geçmişiyle ilgili şüpheleri var.

34. Twicha ve Marko İvan
- Gemide mühimmat ve savunma sistemlerini hazırlayan kişiler.
- Barut üretimi ve patlayıcılar konusunda uzmanlar.

35. Sıla Sancar

- Cenk ve Cem'in annesi.
- Öldüğü sanılıyordu ama Kutsal Saray'da hayatta olduğu ortaya çıkıyor.
- İkizler bu haberi alınca büyük bir şok yaşıyorlar.

36. Elisa

- Su Savaşları'nda Kolcu ile kıyasıya mücadele ediyor.
- Kolcu tarafından suya düşürüldüğünde kahkahalar atarak eğleniyor.
- Miray ve Arya'nın dostluğuna hayranlık duyuyor.

37. Kolcu

- Elisa ile karşı karşıya geliyor ve sonunda onu suya düşürmeyi başarıyor.
- Eğitmen olarak sert ama içten biri olduğu anlaşılıyor.

38. Sefi

- Su Savaşları'nın en büyük organizatörlerinden biri.
- Gökyüzünü durdurabileceğini iddia ederek büyük bir sürpriz planlıyor.
- Müsabakalarda takımları organize eden kişi.

39. Emir

- Bölgenin lideri, Pamir'i tehlikeye atmak istemiyor.
- Ancak gençlerin kararlılığına karşı koyamayarak izin veriyor.
- Savaşın daha büyük bir plana dayandığını düşünüyor.

1. BÖLÜM: DÜNYADAKİ YERİ

Rüzgâr, kuru toprağın üzerinde yankılanan çıplak ayak sesleriyle ağır ağır ilerledi.

Gece, gökyüzünü yutmuştu; yıldızlar dahi varlıklarını saklamış, yalnızca soğuk rüzgâr ona eşlik ediyordu. İnce omuzlarına çöken ağırlık; sadece kemiklerine değil, ruhuna da işlemişti. Sekiz yaşındaki bir çocuğun taşıyabileceğinden çok daha fazlası, sırtına yapışan görünmez bir gölge gibi nefesini sıkıştırıyordu.

Rayların uzayıp giden keskin çizgileri, gözlerinin önünde eriyen bir yol gibi sonsuzluğa doğru kayıyordu. Çelikten inşa edilmiş bu soğuk yollar, ona fısıldıyordu ya da belki de sadece susuyordu. Bazen sessizlik, en ağır hikâyeyi anlatandı.

Ciğerlerine çektiği keskin hava, boğazını yakan bir bıçak gibi derinlemesine kaydı. Yaşam, bir nefes kadar basit ve bir bıçak kadar acı vericiydi.

Tam o anda, zihninin derinliklerinde yankılanan bir ses, tüm karanlığı delip geçti.

"Zayıflar, bu dünyada yaşayamaz, Rüzgâr. Sen, ne kadar güçlü olduğuna inanırsan o kadar var olursun. Yaşamaktan başka şansın yok."

Ustasının sesi, ince bir bıçak gibi Rüzgâr'ın ruhuna saplandı. O sesin tonu, içinde ne sevgi barındırıyordu ne de şefkat. Sadece soğuk bir emir, sert bir gerçeklik ve katı bir kader vardı.

Ustası, Rüzgâr'a baktığında ne görüyordu? Bir evlat mı yoksa hatırlamak istemediği bir geçmişin hayaleti mi? Rüzgâr, bunun cevabını bildiğini sanıyordu. Ustasının gözleri, alevlerin titrediği derin bir karanlıkta parlayan şeyler gibiydi. O gözlerin içindeki duygular, alevlerle yanıp kül olmuştu çoktan. İçinde bir zamanlar sevgi barındıran o adam, şimdi soğuk ve mesafeli bir kaya gibi karşısında duruyordu.

Rüzgâr'ın doğumu, onun için bir kayıp anlamına gelmişti. Eşini, ilk aşkını, hayatının en değerli varlığını, Rüzgâr dünyaya geldiğinde kaybetmişti. Ve Rüzgâr, nefes aldığı her saniye, o adamın içinde büyüyen bir nefretin yükü olmuştu.

Bir yük olmak…

Oysa Rüzgâr, yük olmak istemiyordu. Ama o daha sekiz yaşında bir çocuktu. Nasıl bir seçim yapabilirdi ki?

Tren…

Tekerleklerin demir raylara çarpışından doğan ritmik ses, göğsünde garip bir boşluk oluşturuyordu. İçindeki huzursuzluk, her vuruşta daha da büyüyordu. Ritim, sanki kalbinin atışına karışıyor, onunla aynı tempoda yankılanıyordu. **Ta-dun, ta-dun…**

Pencerenin buğulu camına başını yasladı. Gözlerini kapadı ama karanlık daha da koyulaştı. Uyuyamazdı. Uyanık kalmalıydı. Çünkü gözlerini her kapattığında, Ustasının sesi daha da yüksek çıkıyordu.

Gece…

Sonsuz bir boşluk gibi uzanıyordu dışarıda. Hiçbir ışık yoktu, sadece trenin pencerelerinden süzülen soluk yansımalar…

Ve sonra…

Bir gölge.

Bir anlığına, vagondan dışarıya baktığında, geceyi yaran bir gölge gördü. Göz bebekleri büyüdü, içini bir ürperti kapladı. O

şey, trenin hızıyla yarışıyormuş gibi görünüyordu. Bir insan mıydı? Yoksa sadece gözlerinin ona oynadığı bir oyun mu?

Kalbi hızla çarptı. Gölgenin vagonun yanına kadar yaklaştığını düşündü ama bir saniye sonra yok oldu.

Yanılmış olabilir miydi?

Ama bu kadar gerçek bir şeyi hayal etmek mümkün müydü?

Trenin içindeki hava giderek ağırlaşmaya başladı. Sanki sıcak ve soğuk havalar birbiriyle dans ediyor, görünmez bir fırtına yaratıyordu. Göğsüne bir taş oturdu. Derin bir nefes aldı ama nefesi ciğerlerinde sıkıştı. Pencereden gelen yansımasına tekrar baktığında, yalnız olmadığını fark etti.

Camda, kendi yüzünün hemen yanında başka bir çift göz vardı.

Soğuk, yabancı ve bilinmezlik dolu bir bakış…

Rüzgâr, hızla arkasını döndü ama vagon bomboştu.

Kimse yoktu.

Sadece soğuk demirler, titrek ışıklar ve gözlerinin içindeki korku…

Belki de yorgundu. Belki de sadece babasının sözleri, zihninde yankılanan bir hayaletten ibaretti. Ama içindeki huzursuzluk, trenin ritmik gürültüsüyle bile bastırılamayacak kadar gerçekti.

Rüzgâr'ın sorusu havada asılı kaldı. Çoban, ona yanıt vermek yerine başını hafifçe eğdi, gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti. Vagonun içindeki hava, sanki daha da ağırlaşmıştı. Pencerelerdeki buğu yoğunlaşarak içeriye bir perde çekmiş gibi dışarıdaki dünyayı görünmez kılıyordu. Tren raylar üzerinde düzenli bir ritimle ilerlerken bu sesin bile garip bir yankı kazandığını hissetti, Rüzgâr.

Oturduğu koltuk iyiden iyiye sertleşmiş, sırtına batan metal çubuklar varmış gibi rahatsızlık vermeye başlamıştı. Parmakları-

nı deri döşemeye bastırdığında, koltuğun yüzeyi olması gerekenden daha soğuktu. O an fark etti; ısı sadece pencerelerin camında değil, vagonun her yerinde oynak ve değişkendi. Kimi zaman bir sıcaklık dalgası sırtından yukarı tırmanıyor, kimi zamansa dondurucu bir esinti tenini yalayıp geçiyordu.

Çoban'ın gözleri, tıpkı koyu bir suyun yüzeyinde hareket eden gölgeler gibiydi. İçlerinde ne bir ışık ne de bir duygu vardı ama Rüzgâr, onun her şeyin farkında olduğuna emindi. Bu tuhaf vagonun, değişen gerçekliğin, soğuyan havanın... Hepsinin bir anlamı olmalıydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye tekrarladı, sesi bu sefer daha güçlüydü.

Çoban, dudaklarını hafifçe araladı. "Bu yolun sonu yok, çocuk." dedi, sesi ağır ve yankılıydı. "Burada yalnız seyahat ederiz."

Tren, aniden sert bir sarsıntıyla yalpaladı. Tavanda duyulan tırmalama sesi bu sefer daha belirgindi. Rüzgâr, istemsizce başını yukarı çevirdi. Gözleri, loş ışıkta bir an için tavanda garip, uzun parmaklı bir elin kayıp gittiğini yakaladı. Ya da hayal gördüğünü düşündü.

Ama o sırada, vagonun sonundaki kapı usulca aralandı. Kapının ötesinde karanlık vardı. Ne başka bir vagonun içi ne de raylar… Sadece dipsiz bir boşluk. Rüzgâr gözlerini kırpmadan oraya bakarken kapı ardına kadar açıldı ve içeriye soğuk bir rüzgâr doldu.

Çoban, hiç kıpırdamadı. "İlerlemelisin." dedi.

Rüzgâr, bilinmezliğe adım atıp atmamak konusunda tereddüt etti. Koltuğuna daha sıkı tutundu. "Neden?" diye sordu. "Orada ne var?"

Çoban başını yavaşça sağa eğdi. "Soruların ne kadar çoksa, cevapların o kadar az olur."

O an, trenin ışıkları gözle görülür şekilde azaldı. Gölgeler, vagonun köşelerinden kıpırdayarak yaklaşmaya başladı. Ve tavandaki tırmalama sesi… Bu kez, çok daha yakındı.

Çoban, gözlerini Rüzgar'dan ayırmadan hafifçe başını eğdi. "Trenler her zaman nereye gittiklerini bilmezler, çocuk. Ama yolcular, bazen nereye varacaklarını tahmin edebilirler."

Bu cevap, Rüzgâr'ın zihnini daha da karıştırmıştı. Cevap almak için ağzını açtı ama o anda tavanın üzerinden gelen tıkırtı sesi tekrar duyuldu. Öncekinden daha netti. Bir şey, yukarıdaydı.

Duman, Rüzgâr'ın kucağında kıpırdandı. Kedinin kulakları dikilmiş, tüyleri kabarmıştı. Tısladı, tırnaklarını hafifçe dışarı çıkardı. Tavanın üzerindeki varlığı hissediyor gibiydi. Rüzgâr, kedinin gerilmiş vücudunu hissederek ürperdi. Duman asla sebepsiz yere böyle tepki vermezdi.

Rüzgâr, başını yukarı kaldırarak tavana baktı. Gölgeler yer değiştiriyor muydu yoksa ışık mı oynuyordu? Gözlerini kısıp dikkatlice izledi. O anda trenin ışıkları aniden titredi. Vagon bir an sarsıldı, camlar hafifçe zangırdadı. İçerideki birkaç yolcu huzursuzca başlarını kaldırıp etrafa baktılar ama kimse bir şey demedi.

Bir anlığına, tavanda kısa bir hareket gördü. Bir gölge... Ama insana benzemiyordu. Daha uzun, daha ince. Ve hızla kayboldu. Ama bu yeterliydi. Bir şey oradaydı.

Rüzgâr, derin bir nefes aldı. Kalbi hızlanmıştı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesindeki endişeyi bastırmaya çalışarak.

Çoban, kısa bir sessizlikten sonra başını eğdi. Gözleri bir anlık bir hüzünle parladı. "Bazen bazı şeyler sadece seni izlemekle yetinir, çocuk ama bazen, daha fazlasını isterler."

Tren birden sarsıldı. Rüzgâr, dengesini kaybedip oturduğu yerden hafifçe yana kaydı. Duman tiz bir miyavlama ile pençele-

rini Rüzgâr'ın koluna geçirdi. Tavandan gelen sesler yoğunlaştı. Artık tek bir tıkırtı değil, ince sürtünmeler, kısa tırmalamalar ve hafif bir nefes sesi duyuluyordu. Ürperti, Rüzgâr'ın omurgasından aşağıya bir bıçak gibi indi.

"Bize mi bakıyorlar?" diye fısıldadı Rüzgâr, boğazı düğümlenerek.

Çoban'ın yüzü, gölgelerin içinde daha da sertleşti. "Bizi izlemekle yetinip yetinmeyeceklerini henüz bilmiyoruz. Ama öğrenmek üzereyiz."

Tam o sırada trenin ışıkları tamamen söndü.

Rüzgâr ürperdi. Trenin tekerlekleri demir raylara çarptıkça çıkan metalik yankı, bu sözlerle birlikte daha tehditkâr hâle gelmişti. Camdan dışarı bakma isteği duydu ama içindeki bir ses ona bakmamasını söylüyordu.

Duman, tiz bir miyavlamayla kucağından sıyrıldı ve koltuğun altına saklandı. Küçük kedi, vücudunu iyice küçültmüş, gözlerini tavana dikmişti. Tıslıyor ama kaçmıyordu. Sanki bir savaş bekliyordu.

Trenin ritmi aniden değişti. Daha önce düzenli giden vagon, şimdi hafifçe sarsılmaya başlamıştı. Camlardan dışarı baktığında, manzaranın bulanıklaştığını fark etti. Sanki dış dünya titriyordu.

O anda, trenin tavanından gelen bir çatırtı sesi duyuldu.

Bu, tırmalamadan daha fazlasıydı. Ağır bir şey, trenin tavanına inmişti.

Rüzgâr, kalbinin atışlarını hızlandırdığını hissetti. Bir anlığına yerinde kaldı, hareket etmeye cesaret edemedi. Tavanın metal yüzeyi, ağır bir nefesin baskısıyla gıcırdıyordu. Çoban, başını hafifçe kaldırdı ve ilk kez gözlerini Rüzgar'dan kaçırdı.

Çoban'ın yüzünde fark edilmesi zor bir gerginlik vardı.

"Şimdi çok sessiz ol, çocuk." diye fısıldadı.

Rüzgâr nefesini tuttu. Tavanın üstünde bir şey hareket ediyordu. Ağır, yavaş ama emin adımlarla. Tüm vagon sanki bu ağırlığın altında eziliyormuş gibi hafifçe esnedi.

Duman, koltuğun altından küçük bir hırıltıyla çıkmaya çalıştı ama anında tekrar büzüldü. Tırnakları halıya geçti, kulakları geriye çekildi. Kedi, korkunun en saf hâlini yaşıyordu.

Rüzgâr, başını yavaşça kaldırdı ve Çoban'a baktı. Çoban, elini ceketinin içine sokmuş, parmakları bir şeyin üzerine kapanmıştı. Gözleri, tavandaki belirgin şişkinliği takip ediyordu.

"Bu ne?" diye fısıldadı Rüzgâr, sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı.

Çoban cevap vermedi. Onun yerine başını hafifçe salladı, ardından işaret parmağını dudaklarına götürdü. Sessizlik… Tam bir sessizlik.

Ama bu uzun sürmedi.

Tavanın ortasındaki metal plakalar, birden gıcırdayarak içeri doğru çökmeye başladı. Küçük bir el değil… Büyük, keskin uçlu bir pençe, eğilmiş metal yüzeyden içeri süzüldü. Pençe, tavana tutunup bir an durdu. Sonra bir tane daha…

Rüzgâr'ın gözleri büyüdü. Kanı donmuş gibiydi.

Çoban hızla ayağa kalktı, ceketinin içinden kısa namlulu, eski görünümlü bir silah çıkardı. Namlunun ucunda, parlak maviye çalan garip bir mühür vardı. Rüzgâr silahın ne olduğunu bilmiyordu ama Çoban'ın nasıl tuttuğunu görünce bunun sıradan bir silah olmadığını anladı.

Tavandan gelen ağır nefes sesi, artık net bir homurtuya dönüşmüştü.

Çoban, gözlerini tavana dikti ve derin bir nefes aldı.

"Eğer kaçacak bir yerimiz olsaydı, şimdi tam zamanıydı." diye mırıldandı.

Rüzgâr, oturduğu yerden sıyrılarak vagonun kapısına doğru kaydı ama tam o anda, trenin ışıkları bir anlığına titredi ve sonra, karanlık çöktü.

Sessizlik…

Tavanın içeri doğru çökmeye başlamasıyla birlikte o şey tamamen göründü.

Tren aniden sarsıldı. Rüzgâr, bulunduğu yerde dengesini kaybederek yana doğru savruldu. Duman, tiz bir miyavlama çıkararak kucağından fırladı ve koltukların arasına saklandı. Raylardan gelen ritmik ses değişti. Önce düzensizleşti, sonra tamamen kesildi. O an, trenin hareketi yavaşladı. Camdan dışarı baktığında, gördüğü manzara sabitti. Ağaçlar, gölgeler içinde kayboluyordu ama hiçbir şey ilerlemiyor gibiydi.

Tren durdu.

Rüzgâr şaşkınlıkla Çoban'a döndü. "Neden durduk?"

Çoban cevap vermedi. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ama gözleri, kapıya doğru kaymıştı. Birkaç saniye sonra yerinden kalktı ve ağır adımlarla vagonun kapısına yöneldi. Parmakları, metal kapının soğuk koluna dokunduğunda, Rüzgâr'ın içini tarif edilemez bir ürperti sardı.

"İnmeye hazır ol, çocuk." Dedi, Çoban. Sesi her zamankinden daha ağır, daha tok çıkmıştı.

Rüzgâr yutkundu. "Ama... Nereye?"

Çoban kapıyı yavaşça açtı. Kapının ardından yoğun, gri bir sis içeriye doldu. Soğuk bir rüzgâr, trenin içini yalayarak geçti ve Rüzgâr, bir adım geri çekildi. Sis, içerideki ışıkları bastırdı. Dışarıda ne olduğunu göremiyordu.

Trenin içindeki diğer yolcular da hareketlenmeye başlamıştı. Birkaç kişi merakla pencerelere yapışmış, bazıları ise fısıltıyla konuşuyordu. İnce, uzun paltolu bir adam sessizce koltuğunun

yanında bekliyordu. Yaşlı bir kadın, dudakları kıpırdayarak bir madalyonu avucunda sıkıyordu. Elleri titriyordu.

Duman, korkuyla miyavlayarak koltukların arasında kayboldu. Rüzgâr onu aramak için eğildi ama Çoban'ın sesi onu durdurdu.

"Zamanımız yok. Gelmelisin."

Rüzgâr, Çoban'ın arkasında durdu. Sis, trenin dışındaki dünya ile arasına kalın bir perde çekmiş gibiydi. Ayaklarının altındaki zeminin tren yolu olup olmadığından bile emin değildi. Bir an, nefes almakta zorlandı. Hava, trenin içinde olduğundan daha ağır ve daha soğuktu.

Çoban, bir an duraksadı, sonra yavaşça dışarı adım attı. "Gel, çocuk."

Rüzgâr, son bir kez geriye baktı. Tren, olağanüstü bir sessizlik içinde duruyordu. Motor sesi yoktu, hareket yoktu. Sanki zamandan koparılmış gibiydi. Yolcuların bazıları hâlâ pencerelerden bakıyor, bazılarıysa içlerine kapanmıştı. Birkaç kişi sessizce eşyalarını toparlıyor ama kimse dışarı adım atmaya cesaret edemiyordu. Rüzgâr'ın içi ürperdi.

Derin bir nefes aldı ve ileri adım attı.

Sis, onu yuttu.

Bir an için her şey kayboldu. Duyularına hâkim olan tek şey, etrafını saran yoğun soğukluktu. Kulaklarında hafif bir uğultu duydu. Sanki sisin içinde bir şeyler hareket ediyordu. Bir gölge mi kaydı, yoksa sadece göz yanılması mıydı?

"Çoban?" diye seslendi. Sesi, sisin içinde boğuldu.

Çoban'ın silueti, birkaç adım ötesinde belirdi. Rüzgâr, titreyerek ona doğru ilerledi. Ayaklarının altındaki zemin, yumuşaktı. Tren rayları hâlâ orada mıydı? Görmek mümkün değildi.

"İleri gitmeliyiz." Çoban'ın sesi yankılandı. "Burada çok uzun kalamayız."

Rüzgâr tekrar yutkundu. “Nerede olduğumuzu bilmiyoruz ki...”

Çoban durdu ve ona döndü. “Bilmemize gerek yok. Sadece doğru yolu bulmalıyız.”

Bir anda sisin içinde derin, boğuk bir ses yankılandı. Rüzgâr’ın tüyleri diken diken oldu. Uzakta bir yerde, metalin metale sürtünmesini andıran tiz bir gürültü duyuldu.

Rüzgâr’ın kalbi hızla çarpmaya başladı. “O da neydi?”

Çoban, soğukkanlılığını koruyarak sisin içine baktı. “Öğrenmek istemezsin. Şimdi gel.”

Rüzgâr, son kez geriye baktı. Tren çoktan gözden kaybolmuştu.

Rüzgâr’ın nefesi hızlandı. Tren yok olmuştu. Sadece birkaç saniye içinde, tamamen silinmişti. Sanki hiç var olmamış gibi…

Boğazındaki düğümü yutkunarak çözmeye çalıştı ama içindeki ağırlık yerinden kıpırdamıyordu. Bu, geri dönüşün olmadığının kanıtıydı.

“Geri dönüş yok, çocuk.”

Çoban’ın sesi, düşüncelerini böldü. Yaşlı adamın sesi her zamanki gibi sakindi ama içinde derin bir kesinlik taşıyordu. Rüzgâr, onun bu kadar emin olmasını kıskandı.

Oysa kendisi buraya nasıl geldiğini bile bilmiyordu.

Sis, etraflarında dalgalandı, bir perde gibi açıldı. Önlerinde yükselen devasa sütunlar, gökyüzüne doğru uzanıyordu. Rüzgâr, bakışlarını kaldırdı. Sütunlar o kadar büyüktü ki zirvelerini göremiyordu.

Bu bir geçit miydi? Bir yapı mıydı? Yoksa daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir şey mi?

İçinde garip bir his belirdi. Bir şeyler, bu dünyaya ait değildi…

Arkasından gelen boğuk bir kahkaha sesiyle irkildi.

Hızla döndü, ancak etrafta kimse yoktu.

Duman, kulaklarını dikmiş, gözlerini sisin içinde bir noktaya dikmişti. Küçük kedi, tüyleri kabarmış hâlde hırlıyordu.

Rüzgâr, kedinin baktığı yöne göz gezdirdi ama orada hiçbir şey yoktu.

Sonra, bir şey değişti.

Hava daha soğuk oldu. Çok soğuk…

Nefesi, sisin içinde küçük beyaz bir bulut gibi asılı kaldı. Çoban bir adım attı ve elini Rüzgâr'ın omzuna koydu. "Hazır ol." dedi.

"Hazır mı? Neye?"

Çoban, başını kaldırıp sütunlara doğru baktı. "Bu kapı açıldığında, her şey değişecek."

Sisin arasından bir fısıltı geldi.

İlk başta bir rüzgârın esintisi sandı. Ancak sonra kelimeleri ayırt etmeye başladı.

"Çok geç."

Rüzgâr'ın kalbi hızlandı.

Kahkaha sesi tekrar yükseldi. Bu kez daha net, daha yakın.

Sis hareketlendi. İçinde gölgeler kıpırdandı.

Ve sonra…

Kapı açıldı.

Geçidin ötesinde ne olduğunu kimse bilmiyordu. Ancak artık geri dönüş mümkün değildi.

Sis, Rüzgâr'ın etrafını tamamen sarmıştı. Kollarını uzattığında parmak uçlarını bile zor görüyordu. Hava soğuk ama garip bir şekilde ağırdı. Nefes aldıkça ciğerlerinde bir baskı hissediyordu. Ayaklarının altındaki taş yol sert ve düzensizdi, her adımında küçük taşlar kayıp yuvarlanıyordu. Sessizlik içinde yürürken her ayak sesi bir yankı gibi uzayıp gidiyordu.

“Bazı kapılar yalnızca açılmak için vardır. Ama içeri girdiğinizde, geri dönüp dönmeyeceğinizi kimse bilemez.”

Vareyya Diyarı... İsmi unutulmuş, zamanı kaybolmuş bir yer. Geceleri fısıldayan rüzgârlar, kimseye ait olmayan evler ve sessizliğe gömülmüş köyler...

Rüzgâr, bu diyarın kapısından geçtiğinde, artık hiçbir şey bildiği gibi olmayacaktı. Yolculuğu, sadece taş yollar ve harabe köyler arasında değil, geçmişin derinliklerinde kaybolmuş sırlar içinde de sürecekti.

Çoban’ın rehberliğinde, zamandan koparılmış bir diyarda kaybolanları arayan bir yolcu... Kendi geçmişinden bir şey feda etmeden Vareyya’ya adım atamazsın. Peki, hatırladıkların mı senin gerçekliğin yoksa hatırlamadıkların mı?

Burası unutulmuşların diyarı. Ama ya bazı şeyler unutulmak istemiyorsa?

“Rüzgâr Mucip: Zaman Döngüsü” Sislerin içinde kaybolmuş bir dünya ve hatırlanmaya direnen bir geçmiş...

9 786256 130968

tilki Kitap